

תת"ע 3367/08/18 - מדינת ישראל נגד יהודה ממון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 3367-08-18 מדינת ישראל נ' יהודה ממון

לפני כבוד השופטת שרית קריספין
המאשימה:
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד פינצי
נגד
הנאשם:
יהודה ממון

פסק דין

הנאשם זכאי מחמת הספק

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 12.3.18, הודעת תשלום קנס בגין גרם עיכוב לתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 21(ב)(3) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "זה לא נכון. אני הגעתי לבית המשפט מסיבה אחת, מתסכול של שוטר" בפתח דיון ההוכחות, ביקש הנאשם לתקו את שנרשם בפרוטוקול ההקראה, כך שיירשם, כי התסכול הוא שלו, מהשוטר.

מטעם המאשימה, העידו המתנדב אבינועם שכטר, עורך הדו"ח, שסומן ת/1 והמתנדב איציק לוי, מטעמו הוגש מזכר, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

על פי גרסת המאשימה, ביום 12.3.18, בסמוך לשעה 13:35, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, ברחוב שלמה גורן, מכיוון מזרח לכיוון מערב, עמד עם רכבו בצומת עם מחלף הירידה לכביש 20 ונצפה על ידי עדי התביעה, שעמדו עם נידת משטרה בנתיב לימינו, כאשר אינו מתחיל בנסיעה, אף שהאור ברמזור בכיוון נסיעתם, התחלף לירוק ומעכב את כלי הרכב שעמדו מאחוריו. עד תביעה 1, ציין כי הנאשם עיין במסמכים שהיו מונחים על הכסא שלצדו ואילו עד תביעה 2, ציין כי ראשו של הנאשם היה מוטה ימינה ועיניו לעבר מושב הנוסע.

ע"ת 2, הורה לנאשם לעצור את הרכב ועד תביעה 1 המשיך את הטיפול ורשם מפיו את הדברים הבאים: "אני שמעתי חדשות והסתכלתי על הרדיו. אתה שקר ונגיע לבית המשפט".

הנאשם העיד להגנתו ועל פי גרסתו נהג במקום האמור, אך לא עיין במסמכים כלשהם, אלא, הביט לעבר מכשיר הרדיו במותקן ברכב, מימין לכסא הנהג ואז, הבחין בכלי הרכב הממתינים מאחוריו ועמד להתחיל בנסיעה, אך העד כרז לו לעצור את הרכב. הנאשם עמד בתוקף על כך שלא היה כל מסמכים על מושב הנוסע לצדו.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את הצדדים, בחנתי את הראיות, לא אוכל לקבוע במידה הנדרשת בהליך פלילי, כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

עד תביעה 1, לא ידע לומר בחקירתו הנגדית, מה היה משך העיכוב, לו גרם, לכאורה הנאשם ואם אכן, מדובר בפרק זמן משמעותי המצדיק רישום דו"ח בגים עבירת תנועה.

בתיקוד נסיבות ביצוע העבירה, לא התייחסו העדים כלל, לקיומם או אי קיומם של מסמכים על מושב הנוסע, לאחר עצירת הרכב ומכאן, שלא ניתן לסתור טענת הנאשם, לפיה, הוא לא עיין במסמכים ולא לא היו כל מסמכים על המושב לצדו.

הנאשם עמד על גרסתו, ועדותו בבית המשפט עשתה עלי רושם אמין.

בע"פ 4004/98 ורשבסקי נגד מדינת ישראל, חזר כבוד הש' מודריק, על החלטתו בתיק קודם וקבע:

"... בוודאי שלא ניתן לומר שלעולם יש לראות את עדות השוטר כעדיפה... הוא עלול גם להטעות שלא במכוון. על כן צריכה הערכאה הדיונית לעמוד על המשמר ולפקח "שבע עיניים" על עדויות השוטרים, שמא נמצא בהן דבר, אפילו קטן יחסית, המעמיד בספק את הביטחון באמינותם. תהיה ההסתברות לקבלת עדות שוטר גבוהה ככל שתהיה, אין היא הסתברות מלאה והאפשרות שהשוטר טעה... לעולם קיימת".

מכאן, כי גרסת הנאשם, לפיה, הביט לעבר מכשיר הרדיו ברכבו, לא נסתרה ואף אם גרם לעיכוב זניח לכלי הרכב שמאחוריו, הרי שלטעמי, יש להחיל את הגנת של "זוטי דברים", כאמור בסעיף 34ז לחוק העונשין, לפיה: **"לא ישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".**

בספרו **"על הדין בפלילים - חוק העונשין"**, חלק ראשון, עמוד 555, כותב כבוד הש' קדמי ביחס לסעיף האמור: **"זו הוראה.. שבאה להעניק לבית המשפט סמכות... ליטול ממעשה את פליליותו, בשל היותו "חסר משמעות" מן ההיבט של "האינטרס הציבורי וזאת - על אף שפורמלית, נתקיימו יסודות העבירה ומן ההיבט הטכני, העבירה נעברה... העבירה נעברה אך ה"נזק" הכרוך בה ל"עניין הציבורי" הוא כה פעוט, שפליליות המעשה "נאלמת"**

.

בהמשך, בעמוד 556, כתב כבוד הש' קדמי:

"התנאים ליישום הסייג מפורטים בגוף ההוראה והם: אם "טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי" מלמדים כי "המעשה הוא קל ערך והגישה הרווחת היא, שמדובר בתנאים מצטברים, כאשר האחרון שבהם - "האינטרס הציבורי" הוא המכריע".

לאורך כל הדרך פסקו בתי המשפט כי הגנת "זוטי דברים" תחול על עבירת תעבורה רק בנסיבות מאד מיוחדות וזאת בשל האינטרס הציבורי הברור בהסדרת התנועה בדרכים, ראה למשל, **ע"פ 1114/98 ג'מיל קאסם נגד מדינת ישראל**.

לטעמי, בנסיבות הכוללות של האירוע, המקרה שבפני הנו מאותם מקרים מיוחדים, בהם יש מקום להחיל את הגנת "זוטי דברים", שכן, לא נטען ובוודאי שלא הוכח פרק הזמן בו לכאורה, עיכב הנאשם את כלי הרכב שמאחוריו וברי, כי אם מדובר בעיכוב של מספר שניות, הרי שזהו אירוע זניח ובניגוד לדעתו של עד תביעה 1, לא היה מקום לרשום דו"ח בגין עבירה זו וניתן היה להסתפק בהסבת תשומת ליבו של הנאשם לכך, שניתן להתחיל בנסיעה .

לאור כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור כחוק.

מורה על ביטול הדיון.

המזכירות תשלח עותק מפסק הדין אל הצדדים.

ניתן היום, ט"ו טבת תשע"ט, 23 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.